

Quæ sit certitudo scientie possibilium, &c. 33

errat Adversarius, quando pro amplificanda in Deo potentia, scientiam minuit, quasi attributa Divina singula non sint pro suis respectivè generibus invicem paria, & obtinentia pariter eminentiam omni exagitabili superiorem.

Tum pro solutione difficultatis quæ additur, addo rationes illas primordiales sive essentiales, Divinas per possibilia contraria imitabiles, non esse in essentia Divina contrarias, quia videlicet non sunt in illa, nisi juxta modum eminentialem simplissimum, & capropter ab omni contrarietate immunem. Atque hæc est ipsissima illa doctrina theologica, quam S. Dionysius olim tradidit probans multis, & ratiociniis, & exemplis omnia in Deo, ut causa omnium, etiam contraria, esse unita. Itaque S. Doctor, cuius autoritatem pro data occasione in compendium contraham, postquam attulit exemplum animæ copulantis uniformiter & inconclusæ rationes atque virtutes tam contrarias tot naturarum, que Orbem compleunt, sic concludit de Div. Nom. c. 5. §. 7. *Non est igitur absurdum, inquit, ex parvis & minus imaginibus & exemplis ad causam omnium ascendentibus, supermundanis oculis contemplari omnia in causa omnium, & que sunt inter se contraria uniformiter & copulatae.*

Cujus conclusiois rationem hanc subjicit; *Siquidem principium est rerum, à quo tam ipsummet esse, quam omnia que quomodo- docunque sunt, omne principium, omnis finis, omnis vita. . . . . omnis habitus, omnis status, omnis motus, omnis unio, omnis complexus, omnis amicitia, omnis discrepantia, omnis distinctio, & cetera quacunque essendo sunt entia, universa insignit.* Tum post multa hanc ipsam doctrinam firmantia, rursus sic concludit ibidem §. 8. *Quamobrem omnia de ipsis & simul dicuntur, nihilque est omnium; est omnis figura, omnis forma, sine forma, sine pulchritudine, principia, & media, & fines rerum soluè & abstractè in se ipso anticipata habens, & omnibus pure illucens, largiendo ut sint secundum causam unam, & supraquām copulatam.*

Ac tandem ad ejusdem doctrinæ clariorem intelligentiam, exemplum aliud proponit Solis, qui unicus cùm sit, nihilominus tam varias substancias ac qualitates renovat, & nutrit, & servat, & perficit, & distinguunt, & unit, &c. quod utique non praestaret, nisi licet unicus talium substancialium se participantium causas in se ipso uniformiter anticiparet. Quare merito sic infert: *Potiori nigræ ratione concedendum est, inquit, in ipsis metu Solis ac rerum omnium causa secundum unicam supræessentialem copulationem, rerum*

Tomus I. I.

XXIV.
Item con-
trarietas
rerum non
est contra-
rietas in
Deo, sed si-
multas paci-
fica, ex S.
Dionysio.

XXV.
Quia enim
Deus est om-
nia, hinc in-
ferit quodlibet
& omnis
unio, om-
nis distinc-
tio, &c.

XXVI.
Ac deinde
per exem-
plum Solis.
 explicat
qualiter
Deus in es-
sentiâ sua
continet
omnes essen-
tias.

E.